

Sevgilim Beni Öldürsene

– Mümin Munis · 13 Kasım 2013

İçinde sözler uçuşuyordu:

'Çok uzaktan geldim sevgilim... Çok yorgunum.

Say ki gözlerini Asya turkuazı bir sabahın aydınlığına teşbihledim, kelimeye sığmayan bir eylem olarak. Yüreğimin sloganlarını yazmaya kıyamadım avuçlarının içine. Belki erken ölürüm de sen çaresiz kalırsın diye rüzgar dokudum hiç görmediğim saçlarının gölgesine. Yüreğimin kronik kanamalarında uzadıkça uzadı saçların. Bir gece vakti dar bir sokaktan geçip gider gibi sessiz sedasız geçip gidemedim hayatından. Kalbin ayak seslerime uyandı illa ki... Bir ön ek ile sınır çekiliyorken mahremiyet coğrafyamıza, hep namahrem kalıyorken ben sırlarına, ikimiz ikiye bölünüp de nasıl toplamışız birbirimizin eksiklerini. Bir intihar eylemi üstlenmişiz kalbin izahı olmayan sancıları boyunca.' Başı önde yürüdüğü koridorda onu fark etti bir an. Sendeledi. Tutacak bir yer aradı. Sirtını dayadı duvara. Beklediği kimse tam da önünden geçerken var gücüyle konuşmaya başladı:

'Sevgilim, bir saniye bakar mısın?

Seni her şeyi kendinle çoğaltırken sevdim en çok. En çok her şeyi çoğalttığın için hiçbir şeyim olmadı. Bir sen kaldın ki, tarif-i tavsifi ne mümkün. Aynaların çarpılan yüzünde İncil okunan gecelere doğru ağlarken sevdim seni en çok. Soğuşuna yürek dayanmaz ömürler tanıdıkça, ben en çok seni sevdim. Bütün kapılarını kapatarak 'gel' derken sen, bütün örtüleri indirip 'gör' derken, yabancılıklar içine gizlenip 'bul' derken sevdim seni. Bir kitabın üzerinde ellerinin izini gördükçe, taneleri kopan bir tesbih gibi dağıldı korkularım. Bir yüzüğün içinden geçirdim ölümü. Sevgilim, ben seni çok sevdim sadece.

Kendi şarkılarına gitmemekte ısrar eden iki ayrı makam gibiydik biz. Durmadan birbirimizi besteledik. Senin yüreğinin ortasındaki bir meydanda sema edip durdum, ney solo ferahnak makamında... Bakma yüzüme öyle, senin haberin bile olmadı bütün bunlardan. Her şeyle kırılır insan elbet. Hırsızlama bir aşktır, söylendiğinden fazla yazılan. Kırılma sakın, çok çaldık senin makamından. Dizlerim birbirine dolanıyor zaman zaman. Yüreğinin kıyısında uçurum; ben sema ediyorum tam orda. Düşsem parçam kalmaz belki de. Öyle dağılabilirim beni görmemen şerefine. Yanlış içilmiş bir divaneliğe sarhoşum... Belki de herkes içinde söylenecek sözler değildir, sana ettiğim dualar. Sen her şeyi kendinle çoğalttıkça Tek Olanla baş başa kaldım ben, yüreğinin ortasında durduğum semalarda. Sevgilim düştüğüm yerlerden ışıkların yükseldiğini görebilecek kadar açık mı yüreğinin perdesi?

Cebinden çıkan şiirler tarafımca yazılmıştır. Kitabının arasında, kapının önünde, çantanın içinde...

Nerede sahipsiz bir satır bulduysan sahibi muhakkak benimdir. Yasal acılarımı belgeliyorum sadece, bu bir duygu fişlemesi değil. Yine de sırtından bıçakladığı olmuştur, herhangi bir mısraın. Bağışla beni sevgilim. Sözlerimi sahipsiz bırakırken hiç düşünmedim aşkın hukuksal boşluklarını. Bağışla beni. Seni çok sevdim.'

Başı önüne eğilmiş olduğu halde anlattı bütün bunları. Başını kaldırdığında gördü ki karşısındaki şaşkın bir ifadeyle onu izliyor. Gözlerini kaçırdı öylesine. Tekrar yüzüne bakmaya fırsat bulamadan, sessiz sedasız uzaklaştı hemen önünde duran. Ne bir kelime, ne bir söz söyledi.

Nihayet hem tanıdık hem de yabancı olan kişi koridorun ışık alan kısmına yaklaşp da bir gölgeden ibaret kalınca, son cümlesini söyleyebildi geride kalan:
'Sevgilim, beni öldürsene...'